

Lekcja 13 - 24 września

Jak mamy czekać?

Tekst biblijny: Jk 2,14-26.

Cel lekcji:

Poznanie: Wyraźne zrozumienie, że gdy adwentyści dnia siódmego głoszą powtórne przyjście Jezusa, powinni także objawiać miłość Jezusa w swoich słowach i czynach.

Odczucie: Zyskanie nowego uznania naszych obowiązków w oczekiwaniu na powtórne przyjście Jezusa.

Działanie: Wyzwanie do poszukiwania sposobów aktywnego wspierania i w miarę możliwości osobistego zaangażowania w misję w miastach.

Plan nauczania

I. Poznanie: Czekanie i czuwanie.

A. Wielu ludzi koncentruje uwagę na tym, kiedy nastąpi powtórne przyjście Chrystusa. Jako adwentyści wiemy dobrze z naszej historii, jak niebezpieczne są próby ustalania daty powtórnego przyjścia Jezusa. Jak możemy równoważyć oczekiwanie na Jego powtórne przyjście z poleceniem: „Zarabiajcie nimi, aż wrócę” (Łk 19,13 BT)?

II. Odczucie: Cierpliwe oczekiwanie.

A. Jak możemy zachowywać w sercu poczucie pilności i ważności powtórnego przyjścia Chrystusa, skoro wydaje się, że wydarzenie to się opóźnia?

B. Co powiedziałbyś komuś, kto „pracował dla Pana” od lat i czuje, że jego praca nie przynosi owoców?

III. Działanie: Aktywne oczekiwanie.

A. Poświęć czas na modlitwę o to, by Bóg dał Ci mądrość co do najlepszego używania czasu, gdy działasz w oczekiwaniu na powtórne przyjście Chrystusa.

B. Jakie są trzy rodzaje cierni, które według Jezusa mogą zdusić kiełkujące słowo (Mk 4,18-19)? Co możemy zrobić, by nie dopuścić do rozwoju tych cierni w naszym życiu, gdy oczekujemy na powtórne przyjście Chrystusa?

Podsumowanie: Ewangelia Jezusa Chrystusa nie jest jakąś ezoteryczną intelektualną religią umysłu ani ducha w jakiś sposób oddzieloną od ciała czy rzeczywistego życia. Oczekiwanie na powtórne przyjście Jezusa nie polega na bierności - jest aktywnym stanem, w którym jesteśmy powołani do przejawiania Bożej miłości do świata w praktyczny sposób.

Cykl nauczania

Etap 1 - Motywowanie

Tekst biblijny: Jk 2,26.

Kluczowa koncepcja duchowego rozwoju: Gdy czekamy na powtórne przyjście Jezusa, samo wierzenie we właściwe prawdy nie wystarczy. Apostoł Jakub przypomina nam, że nawet demony wierzą w ten sposób (Jk 2,19). Wierzenie musi być połączone z działaniem - nasze zasady wiary muszą wpływać na sposób w jaki żyjemy pełniąc misję dla Boga.

Tylko dla nauczyciela: Przez wieki w Kościele chrześcijańskim toczyły się debaty o tym, jaka jest właściwa równowaga między wiarą a uczynkami. To napięcie jest także przedmiotem dyskusji w Kościele Adwentystów Dnia Siódmego. Prowadząc lekcję w tym tygodniu zbadaj biblijne nauczanie o zbawieniu przez wiarę, ale także to, jak wiara wyraźnie przejawia się w naszym sposobie życia. Omów to, jak w oczekiwaniu na powtórne przyjście Chrystusa mamy być Jego świadkami nie tylko przez słowa, ale także przez czyny. Omów wraz z uczestnikami lekcji ten słynny cytat Ellen G. White: „Miłujący i miłowany chrześcijanin to najsilniejszy argument na rzecz ewangelii” (Ellen G. White, *Śladami Wielkiego Lekarza*, Warszawa 2009, wyd. VI, s. 348).

Otwarcie dyskusji: Francuski akrobata Jean François Gravelet, znany lepiej jako Charles Blondin, osiągnął wielką sławę na początku XIX wieku po tym, jak przeszedł po linie nad wodospadem Niagara. Na całym świecie opowiadano o jego niewiarygodnych wyczynach - przejściu bez zabezpieczenia po linie długości ponad 400 metrów zawieszanej ponad 50 metrów nad wodospadem. Podczas jednej z prób niósł on na plecach mały piecyk i przybory do palenia. Zatrzymał się w połowie drogi, rozpałił ogień, usmażył omlet, opuścił go na talerzu na łódź zakotwiczoną poniżej, a następnie poszedł dalej. Podczas innych prób przechodził po linie na szczudłach, z zawiązanymi oczami i zaszyty w worku. Ocenia się, że w ciągu swojego życia przeszedł nad Niagarą ponad trzysta razy!

Pewnego razu Blondin miał przetransportować worek ziemniaków w beczce, którą toczył przed sobą po linie! Gdy przeszedł na drugą stronę, zapytał widzów, czy wierzą, że mógłby przetoczyć w beczce człowieka na drugą stronę. Choć wszyscy stwierdzili jednomyślnie, że w to wierzą, to jednak gdy Blondin poprosił jedną osobę na ochotnika, nikt się nie zgłosił.

Choć trudno zweryfikować autentyczność tej historii, wiemy, że Blondin przeniósł na plecach swojego menedżera, a wieku 65 lat powtórzy to ze swoim synem i jednym ochotnikiem.

Do rozważenia: Co to znaczy „wejść do beczki” w naszym chrześcijańskim życiu? Jak możemy uniknąć wiary, która jest jedynie intelektualną wiedzą? Co zmieniłoby się w naszych społecznościach, gdybyśmy nie tylko mówili o wspaniałych wyczynach na linie, ale wreszcie weszli do beczki?

Etap 2 - Badanie

Tylko dla nauczyciela: Często jako adwentyści skupiamy uwagę na czasie powtórnego przyjścia Chrystusa zamiast na tym, co mamy robić czekając na Niego. Przypomnij uczestnikom lekcji, że choć nie powinniśmy tracić z oczu obietnicy

powtórniego przyjścia Chrystusa, to jednak bardzo ważne jest to, jak żyjemy czekając na nie.

Komentarz biblijny

I. Wiara, która działa (przeczytajcie Jk 2,14-19).

W swoim liście Jakub, brat Pański, przywódca zboru w Jerozolimie, wykazuje niewielkie zainteresowanie teoretyczną religią. Troszczy się raczej o to, jak wierzenia wpływają na postępowanie: „Czy jest między wami ktoś mądry i rozumny? Niech to pokaże przez dobre postępowanie” (Jk 3,13). „Wiara bez uczynków jest martwa” (Jk 2,26). „A bądźcie wykonawcami Słowa, a nie tylko słuchaczami” (Jk 1,22). Mówi wręcz ironicznie: „Pokaż mi wiarę swoją bez uczynków, a ja ci pokażę wiarę z uczynków moich” (Jk 2,18).

Wykład Jakuba o praktycznym chrześcijaństwie przypomina sposób argumentowania przybranego brata Jakuba, Jezusa. W Kazaniu na Górze Jezus mówi: „Tak niechaj świeci wasza światłość przed ludźmi, aby widzieli wasze dobre uczynki i chwalili Ojca waszego, który jest w niebie” (Mt 5,16). Nazywa swoich wyznawców „światłością świata” (Mt 5,14), która nie powinna być ukrywana. Według Jezusa ci, którzy twierdzą, że wierzą w Niego, powinni okazywać swoją wiarę w swoim sposobie życia.

Do rozważenia: Apostoł Piotr mówi o chrześcijanach, którzy są „bezczylni i bezużyteczni” w swoim poznaniu Jezusa Chrystusa (2 P 1,8). Co Piotr sugeruje w tym fragmencie, aby nie dopuścić do takiego stanu?

II. Czuwanie (przeczytajcie Mt 24,37-39).

W Mt 24 Jezus opisuje sposób życia ludzi w czasach Noego. Ludzie wtedy jedli, pili i zawierali małżeństwa - jakby nie zdawali sobie sprawy z tego, co ma się wydarzyć. Innymi słowy, żyli beztrosko i bezmyślnie. Jezus mówi, że właśnie taki będzie stan rzeczy na świecie tuż przed Jego powtórным przyjściem - ludzie będą realizować swoje zainteresowania zupełnie nieświadomi potrzeb bliźnich wokół nich.

Jednak o swoich wyznawcach Jezus mówi, że będą oni „czuwać” i „będą gotowi” (Mt 24,42.44). W pewnym sensie oznacza to zachowywanie mentalnej i duchowej czujności wobec faktu, iż Jezus ma przyjść powtórnie. Ale to także coś więcej. Anioł zapytał uczniów Jezusa: „Czemu stoicie, patrząc w niebo?” (Dz 1,11). Choć uczniowie powinni byli zawsze pamiętać wspaniałe dni, kiedy Jezus był obecny wśród nich na ziemi, to jednak mieli do zrobienia coś więcej niż tylko stać i wpatrywać się w niebo. Mieli do wykonania wielkie dzieło. Zarówno oni, jak i my, otrzymaliśmy zadanie zlecone przez Jezusa: „Zarabiajcie nimi, aż wrócę” (Łk 19,13 BT).

W Mt 25 Jezus wskazuje, jak mamy „zarabiać” czyli „prowadzić interesy”, gdy oczekujemy na Jego przyjście. Po pierwsze, przypowieść o dziesięciu pannach uczy nas, że powinniśmy się upewnić, iż mamy dość oliwy w naszych lampach. Po drugie, przypowieść o talentach mówi nam, że mamy mądrze używać darów danych nam przez Boga. Po trzecie, przypowieść o owcach i kozłach przypomina nam, że prawdziwa religia, jak powiada Jakub, to „nieść pomoc sierotom i wdowom w ich niedoli i zachowywać siebie nie splamionym przez świat” (Jk 1,27). Jezus opisuje tych, którzy prawdziwie podążają za Nim w czasie końca, jako tych, którzy karmią głodnych, poją spragnionych, goszczą bezdomnych, odziewają nagich, troszczą się o chorych i odwiedzają więźniów (Mt 25,35-36).

Do rozważenia: Omów z uczestnikami lekcji, co znaczy czekanie i czuwanie. Jak możemy czynić jedno i drugie pomimo życiowego zabiegania? Poproś uczestników lekcji, by zasugerowali praktyczne sposoby czekania i czuwania w nadchodzącym tygodniu.

Etap 3 - Zastosowanie

Tylko dla nauczyciela: Zbadaj wraz z uczestnikami lekcji doświadczenie oczekiwania na powtórne przyjście Jezusa. Co to znaczy w praktyce czekać na Jego przyjście i czuwać? Jak możemy właściwie ukierunkować naszą uwagę?

Zadanie: Pewien chłopiec pilnował pasących się owiec i zaczęło mu się nudzić. Aby urozmaicić monotony dzień, krzyknął głośno:

- Wilk! Wilk! Wilk!

Mieszkańcy wioski przybiegli z pomocą, ale zauważyli, że nie ma żadnego wilka. Młody pastuszek uznał, że żart udał mu się nad wyraz dobrze. Śmiał się do rozpuku. Jednak mieszkańcy wioski nie byli rozbawieni.

- Nie krzycz „wilk!”, skoro nie ma żadnego wilka - upomnieli go surowo.

Ale nie minęło dużo czasu, a chłopcu znowu zaczęło się nudzić, więc wrzasnął ile sił w płucach:

- Wilk! Wilk! Wilk!

Ku jego zadowoleniu zobaczył mieszkańców wioski biegnących na pomoc ku wzgórzu. Po raz kolejny ludzie z gniewem odkryli, że nie było żadnego wilka, i znowu upomnieli chłopca. Ale on śmiał się, że wywiódł ich w pole.

Jednak po pewnym czasie pastuszek zobaczył prawdziwego wilka, który wychynął z lasu i skradał się ku pasącym się owcom. Przerażony zerwał się na równe nogi i zaczął krzyczeć najgłośniejszym głosem, jak potrafił:

- Wilk! Wilk! Wilk! Wilk! Wilk napada na moje owce! Wilk!

Ale tym razem mieszkańcy wioski postanowili, że nie dadzą się nabrać. Zignorowali jego wołanie i dalej pracowali w polu. Chłopiec wołał nadal, ale oni nie zwracali na to uwagi.

Pod wieczór mieszkańcy wioski zauważyli, że pastuszek nie wrócił z pastwiska z owcami. Ktoś poszedł go odszukać i znalazł go siedzącego na kamieniu i płaczącego.

- Dlaczego nie przyszliście? Dlaczego nie przyszliście? Wołałem „wilk!”, ale nikt nie przyszedł z pomocą.

Ten, który go odszukał, starał się go pocieszyć i rzekł:

- Niech to będzie dla ciebie nauką, iż nikt nie wierzy kłamcy, nawet jeśli mówi prawdę.

Do rozważenia: Przez ponad 150 lat Kościół Adwentystów Dnia Siódmego mówi o bliskości powtórnego przyjścia Chrystusa. Jak możemy uniknąć zachowania podobnego do tego, jakie przejawiał ów chłopiec pilnujący owiec? Jak „aktywne” czekanie - stosowanie Chrystusowej metody służby podczas oczekiwania - nadaje wiarygodność naszemu przesłaniu o powtórным przyjściu Jezusa?

Etap 4 - Tworzenie

Tylko dla nauczyciela: Podczas lekcji w tym tygodniu podkreśl, że oczekiwanie na przyjście Jezusa powinno być aktywne, a nie bierne. Mamy „zarabiać”, gdy oczekujemy. Omów, na czym polega „zarabianie” w tym kontekście. Dopilnuj, by dyskusja była praktyczna, a nie jedynie teoretyczna.

Zadanie: W zależności od liczebności klasy poproś każdego z uczestników z osobna lub podzielonych na małe grupy, by wymienili przynajmniej pięć praktycznych kroków, jakie mogą podjąć w nadchodzącym tygodniu w ramach „aktywnego oczekiwania”. Może to być np. osobista strategia sprawienia, by przynajmniej jedna osoba dziennie uśmiechnęła się dzięki nam. Może to być okazanie uprzejmości przynajmniej jednej osobie dziennie. Może to być świadome wzmacnianie więzi z sąsiadami, których już znamy, albo zapoznanie się z tymi, których nie znamy. Poproś uczestników lekcji, by przedstawili i omówili swoje pomysły.